

Seg vil derfor lade det beroe paa, om der fremkommer nogen Opfordring fra Thingets Medlemmer til mig om at lade saadant Valg foretage, idet jo det nævnte ærede Medlem ikke kan ansees for udtraadt af Thinget blot paa Grund af en Tids Fraværelse.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til: **Eneſte Behandling af „Forſlag til Lov angaaende Foranſtaltninger i Anledning af Hovedlandveienes Henlæggeſe under Amtsraadenes Beſtyrelſe.**

(Tredie Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 6620 ff.; Lovforſlaget ſom vedtaget ved 3die Behandling i Landſtinget i Tillæg A. Sp. 2869 ff.; den af Folkethingets Udvalg afgivne Erklæring i Tillæg B. Sp. 1397—98).

Intet Endringsforſlag var ſtillet. Spørgsmaalet om Lovforſlagets endelige Vedtagelſe ſattes under Forhandling.

Ordføreren (Rimeſtað): De Endringer, ſom dette Lovudkaſt er undergaaet i Landſtinget ere ikke af anden Beſtaffenhed, end at Udvalget, ſom de Herrer ville have ſeet, formene at kunne indſtille, at Folkethinget vedtager det, ſom det foreligger. Der er for det Førſte foretaget en Forandring i § 2, ſom gaaer ud paa, at Hovedlandveies og Hovedlandveisgadernes Overleverelſe til Amtsraadet ſkal ſtee efter en nøjagtig Beſkrivelſe, hvis nærmere Indhold angives i Paragraphen. Dette kan viſtnok fra flere Sider betegnes ſom hensigtsmæssigt, og under alle Omſtændigheder er det indlyſende, at det ikke kan medføre nogenſomhelſt Skade. — Udvalget kan derimod mindre billige, at Landſtinget har udtalt den Beſtemmeſe i Lovudkaſtets § 3, hvorefter der ſtulde gives en Lov angaaende Bommenes Afløſning i gamle Kjøbenhavn's Amt, hvis der ikke inden 1ſte October d. A. træffes en Overeenskomſt mellem Amtsraadet for gamle Kjøbenhavn's Amt, de paagjældende omliggende Amter og Kjøbenhavn's Communalbeſtyrelſe. Det er vel ſaa, at en Beſtemmeſe i en Lov

om, at der ſenere ſkal gives en anden Lov af et viſt Indhold, i Reglen maa betragtes ſom noget anomal, idet det paa et ſenere Tidspunkt beroer paa den lovgivende Magt, om Loven ſkal udkomme eller ikke, men i nærværende Tilfælde havde denne Beſtemmeſe dog den Betydning, at den muligviis kunde virke til at tilveiebringe den Overenskomſt angaaende Bommenes Nedlæggeſe, ſom vi ønskede, da Sagen ellers herefter vilde blive ordnet ved Lov. Udvalget har dog ikke troet at burde gjenoptage denne Beſtemmeſe, thi det er indlyſende, at hvad enten den ſtaaer i Loven eller ikke, vil der ligesaagodt kunne indledes Forhandlinger mellem de paagjældende communale Autoriteter og vil der ligesaagodt kunne gives en Lov angaaende dette Forhold, forudsat blot, at Regjeringen er enig i at ville ſøge Sagen bragt til en Løsning. Udvalget har imidlertid al Grund til at troe, at den høitærede Indenrigsminister netop ſeer Sagen fra det Synspunkt, at det er ønskeligt at faae den bragt tilende, og at han er villig til at ſætte Forhandlinger mellem de forſjellige Autoriteter i Gang; jeg haaber, han vil bekræfte, at Udvalget ikke har taget feil i denne Forudſætning, og, ſom Følge heraf, er der ikke foreſlaaet nogen Endring i Lovudkaſtet. Det er viſtnok ſaa, ſom ogsaa paapeget i Betænkningen, at der er en Incorrecetheit i Lovens § 9, idet Landſtinget ikke har været opmærkſomt paa, at, naar man udtog Beſtemmeſen i § 3, burde man ogsaa lade Ordene i § 9 „forſaa vidt ikke Andet i den er beſtemt“ udgaae, idet de kun havde Henſyn til Beſtemmeſen i § 3; men da dette ikke kan give Anledning til nogenſomhelſt Miſforſtaaelse, har man ikke meent for denne Incorrectheits Skyld at burde ſende Loven tilbage til Landſtinget. Udvalget indſtiller ſaaledes, at den vedtages, ſom den nu foreligger.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordfører har allerede udtalt, at han erkjendte, at Endringen i § 2 ſnarere var en Forbedring, og at Manglen ved § 9, nemlig, at en Beſtemmeſe ikke var udſlettet, var uden Betydning; der bliver alſaa kun for mig tilbage